

Simon Tamás

Az alsógödi dunai sportház története

Az összefogás erejével

Egyike voltam 1983-tól a Gödi Kajak-Kenu Szakosztály első sportolójának. 1993-ban Sinkó Lászlóval kezdeményeztük a Kajakkal az Egészségért Alapítvány létrehozását és a Göd Kupa kajak-kenu verseny elindítását.

Írásom célja a gödiek értékteremtő képességének bemutatása. Hogyan valósulhatott meg a rendszerváltás után a sportbarátok álma közösségi társadalmi munkában. Bár a szűk keretek között írásomban nem lehetséges a kajak-kenu szakosztály történetének bemutatása, úgy gondolom, szép példával szolgálhat a gödi ifjúság számára. Nem lehetett kihagyni a rengeteg segítő közül számos név megemlítését a teljesség nélkül, amelyért ezúton kérek elnézést a kimaradtaktól.

1. kép. Kutner László grafikája a 30. évfordulóra

VOLT EGYSZER EGY CSÓNAKHÁZ...

A sportház története 1995-ben kezdődött, amikor *Kammerer Judit* szakosztályvezetőtől lehetőséget kaptam a kajak-kenu szakosztály munkájának további irányítására. Ezt megelőzően – jórészt *Kammerer Zoltánnak* köszönhetően – a szakosztály már számos kimagasló, országos eredményt ért el az ifjúsági korosztályban. Bár Zoli eredményei szép reményeket csillantottak meg számunkra, mindannyian úgy gondoltuk, hogy a fejlődése érdekében tovább kellett lépnie egy nagy egyesület és a világsikerek felé.

Sinkó László – Simi – ekkor már két éve végezte edzői munkáját mintegy 40 kisgyerekekkel. És bár a csapat rendkívül lelkes volt, tudtuk, hogy az akkori helyzet nem tette lehetővé a hosszú távú eredményes munkát és a Kammerer Zoli által elért eredmények folytatását.

Ebben az időben ugyanis a körülmények a csónakháznál elkeserítőek voltak. A tető sok helyen lyukas volt, a víz számos helyen befolyt. A nagyon rossz állapotú régi ajtók, ablakok nem voltak alkalmasak egy korszerű hajópark tárolására, védelmére.

Ekkor döntött úgy az akkori csónakmester és körzeti képviselő *Vajda István*, hogy segítőtivel (*Sinkó László*, *Balogh László* – Kalóz Jack – és *Úrfi András*) megpróbálják megjavítani a csónakház tetejét. *Ilyés Gizella* alpolgármester asszony támogatását követően több hetes áldozatos munkával elvégezték a csónakház tetőlécezésének javítását, és átrakták, kiegészítették a teljes cserepezést. E társadalmi munka volt az első lépés a fejlődés irányába, hiszen megmutatta számunkra, hogy szerény anyagi helyzetben is lehetséges nagyot alkotni.

A tető javítása után azonban továbbra sem volt megoldott az öltözők kérdése, a 40 gyermek 2 x 10 négyzetméteren, egy-

más hegyén-hátán volt kénytelen öltözködni, ami a tél beköszöntével tarthatatlanná vált. Válaszúthoz érkezünk. Dönteni kellett arról, hogy pénz hiányában feladjuk-e álmainkat, vagy valamilyen módon megpróbáljuk hosszú távra kialakítani egy nagy létszámú – a gödi gyermekeknek vízisport-lehetőséget nyújtó – kajakos szakosztály működési feltételeit.

A helyzet eléggé kilátástalannak tűnt, mivel a sportegyesület akkori anyagi keretei semmilyen fejlesztést nem tettek lehetővé. A befolyó díjak és egyéb juttatások alig fedezték az edző minimálbérét és a kíséző motorcsónak benzinköltségét. Reményt adtak azonban a Kajakkal az Egészségért Alapítvány (*Fodor Balázs* elnökletével, *Stinglinczné Klári*, *Szaszákne Nelli*, *Simon Tamás*, *Nagy István* és a kajakos szülők) által megrendezett Göd Kupák, amelyeket szülői szervezésben és a helyi vállalkozók támogatásával az előző években több ízben is nagy sikerrel rendeztek meg.

További lehetőség adódott számunkra, amikor 1996-ban *Tóth Békés Zoltán* vette át a Gödi Sportegyesület irányítását. Az ő, valamint munkatársai, *Mészáros Emília* és *dr. Horváth László* égisze alatt gyökeres változás indult el az egyesületben. Zoli bácsi – aki korábban a SENIOR Váci Kötöttárugyár igazgatójaként elévülhetetlen érdemeket szerzett a német Adidas céggel kötött szerződés létrehozásában és ezen keresztül a gyár felfuttatásában – szolgáltatói alapon képzelte el az egyesület működésének fellendítését. Ennek az irányznak ma is érvényes célja, hogy a Gödi Sportegyesület Göd város életében úgynevezett „sportszolgáltatóként” működik, s fő célja az általános iskolás gyermekek sportolásának megszervezése. Szerencsés módon szakosztályunk elképzelései – azaz minél több gödi gyermek megismertetése a kajak-kenu sporttal – ily módon beleillettek az egyesület programjába. Már csak azt

az „apró” problémát kellett megoldanunk, hogy akkoriban az egyesületnek sem volt pénze fejlesztésre.

Ennek ellenére lelkes kis csapatunk úgy döntött, hogy megpróbálja a lehetetlent, és amennyiben az egyesület képes biztosítani az anyagok nagy részét, társadalmi munkában építjük fel új sportházunkat. Ezzel a megbízással jelentkeztem Tóth B. Zoli bácsinál, akinek felvázoltam terveinket az öltözős, zuhanyzós, konditermes sportházról. Arra a kérdésére, hogy miből is fogjuk ezt megépíteni, elmondtam neki, hogy a szülők és a sportbarátok munkájára számítunk. Az egyesülettől az anyagokra kérünk támogatást, melynek összegét az akkori árakon kb. 1,5 millió Ft-ra becsültem. Szerencsénkre Zoli bácsi teljes mértékben azonosult célunkkal. Így, a meglehetősen optimista becslésemet nem sokáig vitatta, sőt a későbbi költségnövekedések ellenére is mindig maximálisan támogatta az építkezést. A Gödi SE beépítette ezt az összeget az Önkormányzattól kért éves támogatási igényébe, illetve kezdetben a labdarúgó szakosztálytól a *Nyilas Elekért* kapott bevételből is kaptunk egy jelentős, a későbbi éves költségvetéseknél visszatérített összeget. A Gödi Önkormányzat, *Bognár László* polgármester és Vajda István képviselőnk szintén külön támogatást biztosított számunkra a körzeti keretből. Most már hozzá tudtunk fogni a konkrét tervezéshez. Az alaprajz kigondolásakor céлом volt egy konditerem és zuhanyosor, WC-s öltöző kialakítása mind a sportolók, mind pedig a bérlők igényeinek kiszolgálására.

Ennyi támogatóval a hátunk mögött lelkesen fogtunk hozzá a megvalósításhoz. Azt persze előre nem tudtuk, hogy milyen küzdelmes évek várnak ránk.

Már a statikusunk, *Meszlényi Zoli* bácsi segítségével végzett tervezés során világossá vált számunkra, hogy a ház alapjánál jelentős talajvédelmi munkákra lesz szükség. A sportházat ugyanis csak az összedőlt, régi melléképület helyére tudtuk elhelyezni, mely alacsonyabban volt, mint a csónakház. Azért pedig, hogy az akkori legmagasabbnak mért árvíz szintje fölé kerüljön az új sportház, további jelentős töltési munkákat kellett elvégeznünk. (Sajnos akkor még nem sejtettük, hogy milyen árhullámok jönnek 2006-tól.)

Mire a tervek és az engedélyezés megtörtént, már november végén jártunk. Az idő szorított, mihamarabb neki kellett fogunk az alapozásnak. És bár az időjárás hidegebbre fordult, kis csapatunk nagy kedvvel vágott bele a munkába, – ugyanis a szakosztály az első 10 évében még soha nem jutott olyan lehetőséghez, ami a fejlődés irányába mutatott volna.

Persze ha már támogatta és jelentős pénzüsszeget adott az önkormányzat és a sportegyesület az építkezéshez, szigorúan kellett tartanunk azon ígéretünket, hogy magunk oldjuk meg az a munkák elvégzését.

Emlékszem, amikor 1996. december 13-án, egy szombati napon 20 fős csapatunk négy kölcsönkért betonkeverővel szállingózó hóesésben fogott hozzá az alapozáshoz, melynek során a 22 köbméteres betonozást egy nap alatt elvégeztük. Hogyan volt ez lehetséges kézi keverőkkel? Ennek is megvolt a titka, amely a hajtóanyagban rejtett: *Hamar Jani* (későbbi szakosztályvezetőnk) jóféle házi pálinkája motivált minket. *Németh Sándor* „főerdész” barátunk (rengeteg építési anyag előteremtője) egész nap döngölte az alap alatti sóderrétegeket, amelyekre a keverők öntötték az anyagot. Nem csoda hát, hogy egy nap alatt sikerült elkészítenünk az alapot. Így ezt az első évet sikeresen zártuk, és a beton, akár egy nyugdíjas nagymama, lassan kötögetett a hosszú téli esteken.

2. kép. Alapozzuk a jövőt...

3. kép. A Kőmíves Kelemenek...

4. kép. A mi koszorúzási „ünnepségünk”...

5. kép. Keverős csapatunk „Picike” mellett

A következő tavaszon, az első sikeren felbuzdulva, nagy önbizalommal vágott bele szülői és sportbarát csapatunk a munkák folytatásába. A falazás és a födémkészítés mestermunkáját némi rábeszélés után *Oláh István* építész barátunk vállalta. „Maltert, téglát, málnaszörpöt!” – adta ki Pista a szokásos kőmíves jelszót, és bizony nagyon kellett igyekeznünk, hogy minden anyagot idejében a keze alá tudjunk adni. Emlékezetes volt, amikor *Jernei Gáborral* a falakon sétálva, mint egrri hősök osztottuk szét (cipeltük ide-oda) a 7 méteres vasbeton gerendákat.

Végül az utolsó napon a koszorú és a födém következett. Reggel 6-tól két izomemberünk (Sómen – elhunyt barátunk, *Soós Attila* és *Szabó László*, alias Ladzsisfusz) a *Jánosi Nándortól* kölcsönkapott negyed köbméteres betonkeverőnél állták a sarat, azaz a cementet. Délutánra már sziléziai bányászok módjára döntögették a keverésenként két 50 kilós zsák cementet a keverőbe, meghintve azt 80 lapát sóderral. (Itt megint Jani volt az ösztönzőnk, jóféle egrri nedűvel...) Éjfélig tartó gigantikus erőfeszítéssel, de igen emelkedett hangulatban készült el a födém és a koszorú.

Ekkorra *Kovács Gyula* bácsi piaristas csapata már jó ideje várta, hogy mikor tehetik fel végre a koronát az épületre. *Aranyi Zoltán* ács-mester, valamint az azóta már szintén a szakma tanítójává vált *Markó Péter* és ácsstanuló

barátai nagy örömmel támogatták célunkat. A *Német Sanyi* által fél áron megszerzett faanyagból kiváló minőségben készítették el a lefordított bárkát szimbolizáló tetőzetet.

Az 1997-es, meglehetősen esős Göd Kupát már a szerkezetkész ház mentette meg. A déli gulyásparti a csupasz falak között zajlott, sajátos hangulatot kölcsönözve rendezvényünknek.

Engem munkám 1997 végétől külföldre szólított, ezért meg kellett oldanunk az építkezés további irányítását és a szakosztály vezetését. Végül is Simivel Hamar Jánost sikerült „csőbe húznunk”. Jani vállalta és szívósan végig is vitte a nagy cél teljesítését. Ebben az időben a fő hangsúly az épület belső munkáin volt. Elmondása szerint az első két hétben csak a begyűjtött árajánlatok összesítésével, majd pedig a beszerzésekkel foglalkozott. Itt említendő meg *Fülöp József* támogatása, amikor némi könyörgés után a legolcsóbb piaci árakat adta a víz-, gáz- és fűtésszerelési anyagokra.

A Lattman család biztosította a konditerem padlójára a porzáró festéket és a festési munkát. Hasonlóan a külső vakolat anyagához, amelyet a *Lattman Rezső* meghívására Göd Kupán járt vakolatgyártó cég képviselője, *Zima Ildikó* ajánlott fel. A színezés végül a *Viola* család áldozatos munkáját dicsérte.

Barazutti Laci és *Czapkó Miklós* készítették el a betonlépcsőt és válaszfalakat. A csapat de-

6. kép. Lelkesen cserepez a kajakos csapat

7. kép. Ugyan mit főznek ki a lányok?

8. kép. Dolgozók ebédje – hű de jólesik...

rúvel emlékszik arra, amikor a nehezen megvalósítható, meredek lépcsőt Laci és Miklós mint „sebészprofessorok” két napi méricskéléssel és három napi zsaluzatfúrás-faragással alkották meg a legnagyobb „diszkréció közepette”. (Ugyanis a közelükbe sem szabadott mennünk...)

Stiglincz Gyula és Jánosházi Imre (Imi bá') válaszfalazása során azonban „komoly” probléma adódott. Szaszák György csempéző mesterünk a fal megtekintése után egy késő este kétségbeesve hívta fel Hamar Janit az agasztó hírral, amely szerint „majdhogynem le kell bontani az épületet”. Beszámolójából kiderült, hogy a WC-ajtók befelé nyílnak, amely a bent lévő (be)szoruláshoz vezethet.

A helyzet részletes felmérése során a felek végül is arra jutottak, hogy a vendégek általában inkább be-, semmint kifelé menekülnek az ilyen helyiségek környékén. Így az épület egyelőre megmenekült.

A válaszfalak elkészülte után izomemberünk, Sómen villanszerelés ürügyén még megpróbálta ugyan „szétverni” az épületet, amely azonban állta a sarat.

Ennyi „viszontagság” után Szaszák Gyuri végre hozzá tudott fogni a vizesblokkok csempezéséhez. A munka a lépcsőhöz hasonló mérnöki alaposággal készült el.

Papp Laci kőműves mester csapata végezte a vakolási munkákat és a támfal építését. Az utóbbi a későbbi árvizek során mindig visszatartotta sportházunkat a Dunába omlástól.

Karaszek Ernő víz- és fűtésszerelő csapata nélkül ma fáznánk és szomjaznánk. *Szакmári Lajos* ajtói és csónakházi kapui nélkül ki-be járna a szél. *Horváth György* sok anyagot szállított nekünk alsógödi Tüzép-telepéről. A belső tér kialakításában és a fuvarozásban *Havas Tibi* segített sokat. A *Mészáros,*

Szabó, Czapkó, Mudri, Nánai, Bor, Muka, Karaszek, Lukács és Kolozsvári családok pedig mindenütt ott voltak, ahol munka adódott.

Már csak a közművek és a csónakházhoz vezető útburkolat létrehozása volt hátra, melyek *Kovacsik Tamás* és *Szél Márta* önkormányzati képviselők segítségével kerültek kiépítésre.

Köszönet illeti a Gödi Önkormányzatot, valamint számos vállalkozót és céget, akik és amelyek közvetlenül, vagy a Göd Kupa szponzorálásán keresztül közvetve támogatták az építkezést. S ne feledkezzünk meg a *Scarabeus együttesről* sem, amely hosszú évek óta ingyenes koncertekkel emeli a Göd Kupák színvonalát!

Külön szeretném kiemelni Sinkó László edző munkáját, aki az egész építkezés során és utána hosszú évekig gazdája volt az épületnek, végigdolgozva az építkezést és számtalanszor elvégezve – a mások által talán „cikisnek” tartott, mégis elengedhetetlen – takarítási és rendrakási munkákat is.

A Dunai Sportházát 1998. augusztus 8-án az V. Göd Kupán adták át, amelyről *Balassa Tibor* bácsi, a Gödi Körkép akkori főszerkesztője (és két évig csónakmesterünk) így ír:

„Az ünnepélyes aktuson Tóth Békés Zoltán, a Gödi SE elnöke részletesen beszámolt azokról a hősies időkről, amikor 5 millió sportegyesületi forinttal, a lelkes szponzorok áldozatkészségével, valamint a fiatalok és hozzátartozóik munkájával felépült a ma már (1998-ban) több mint 15 millió forintot érő sportház. *Dr. Bognár László* polgármester vágta át a szalagot, és felszólalásában boldogan megállapította: Göd nagyközség polgárai bebizonyították az emberi összefogásból eredő munka becsületét és eredményét. A sportházat ezzel birtokukba vették a gödi versenyzők, amely egyszer és mindenkorra immáron készen, gyönyörűen az övéké.”

9. kép. Sportházunk az idei Göd Kupán

mának emelését tették lehetővé, de jó alapot adtak az amatőr túraszakosztály *Vida-Szabó Emese, Kórész Ferenc*, Soós Árpád és Horváth István vezetésével történt elindításához is. A jelenleg is aktív segítőknek köszönhetően (*Németh István – Putyu, Vasvári Ferenc, Horváth Szilárd, Seregi házaspár, Lukács István, Fidlóczky Zsolt, Szabó László, Szabó Judit, Serfőző Ágnes*) ma a szakosztályban mintegy 90 általános iskolás gyermek és 50 amatőr felnőtt tag sportol. A Gödi SE Kajak-Kenu Szakosztálya országosan is előkelő helyet vívott ki magának az utánpótlás-nevelő egyesületek között. Idáig 10 világvizsengyőzést nyert Gödről indult kajakossal büszkélkedhetünk (emléktáblájuk az épület bejáratánál található).

Végezetül elmondható, hogy mára szakosztályunk kinőtte a jelenlegi sportház méreteit. Ezért dr. Horváth László, sportegyesületünk elnöke és Nagy Árpád szakosztályvezetőnk az elmúlt évben a Magyar Kajak-Kenu Szövetséghez fordultak segítségért. Végül is az egyesület Kammerer Zoltán hathatós segítségével 15 millió Ft-ot kapott a bővítésre, amely az idén *Markó József* polgármester támogatása és védnöksége alatt reményeink szerint megkezdődik. De ez, és a szakosztály teljes története már egy későbbi almanach témája lesz...

A Sportház elkészülte eredeti várakozásainkat is meghaladó mértékben lendítette fel a kajakos szakosztályt. Ebben nagy szerepet vállalt Nagy Árpád és Barazutti László szakosztályvezető idején a *Dalnoki házaspár, Slezsák Zsuzsa, Stiglincz Orsi, Csákány Sándor, Traupert Ildikó, Lucó Péter*, valamint a *Fajka, Mihalik, Oláh és Vácai* család. A konditerem, a zuhanyzós, WC-s öltözők nemcsak a sportoló gyermekek létszá-

